РЕШЕНИЕ НА СЪДА (четвърти състав)

16 октомври 2008 година *

По дело C-313/07

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 234 ЕО от Juzgado de lo Mercantil № 3, Барселона (Испания) с акт от 26 юни 2007 г., постъпил в Съда на 5 юли 2007 г., в рамките на производство по дело

Kirtruna SL,

Elisa Vigano

срещу

Red Elite de Electrodomésticos SA,

Cristina Delgado Fernández de Heredia,

* Език на производството: испански.

Sergio Sabini Celio,

Miguel Oliván Bascones, действащи в качеството на синдици на Red Elite de Electrodomésticos SA**,**

Electro Calvet SA,

СЪДЪТ (четвърти състав),

състоящ се от: г-н K. Lenaerts, председател на състав, г-н T. von Danwitz, г-жа R. Silva de Lapuerta, г-н E. Juhász и г-н J. Malenovský (докладчик), съдии,

генерален адвокат: г-н Y. Bot,
секретар: г-н R. Grass,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

— за Kirtruna SL, от адв. J. O. Miret Corretgé, abogado,

— за г-жа Vigano, от адв. M. Morales Sabalete, abogado, и г-жа C. Garcia Girbés, procuradora,

— за Red Elite de Electrodomésticos SA, от адв. A. Carreño León, abogado, и г-жа M. Pradera Rivero, procuradora,

— за Tesorería General de la Seguridad Social, от г-н M. Alcaraz Garcia de la Barrera, в качеството на представител,

— за испанското правителство, от г-н M. Muñoz Pérez, в качеството на представител,

— за Комисията на Европейските общности, от г-н J. Enegren и г-н R. Vidal Puig, в качеството на представители,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на членове 3 и 5 от Директива 2001/23/ЕО на Съвета от 12 март 2001 година относно сближаването на законодателствата на държавите членки във връзка с гарантирането на правата на работниците и служителите при прехвърляне на предприятия, стопански дейности или части от предприятия или стопански дейности (ОВ L 82, стр. 16; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 6, стр. 20).

2 Запитването е отправено в рамките на производство за опразване на търговски помещения, намиращи се в Sitges, близо до Барселона, образувано от Kirtruna SL (наричано по-нататък „Kirtruna“) и г-жа Vigano, собственици и наемодатели на тези помещения, срещу Red Elite de Electrodomésticos SA (наричано по-нататък „Red Elite de Electrodomésticos“), неговите синдици и Electro Calvet SA (наричано по-нататък „Electro Calvet“).

Правна уредба

Общностна правна уредба

3 Трето съображение от Директива 2001/23 гласи, че е „[н]еобходимо […] да се осигури закрила на работниците и служителите при смяна на работодателя, в частност за да се гарантират техните права“.

4 Съгласно член 1, параграф 1, буква а) от тази директива:

„а) Настоящата директива се прилага към всички прехвърляния на предприятия, стопански дейности или обособени части от предприятия или стопански дейности на друг работодател в резултат на юридическо прехвърляне или сливане“.

5 Член 2 от Директива 2001/23 гласи:

„1. По смисъла на настоящата директива:

а) „прехвърлител“ означава физическо или юридическо лице, което поради прехвърляне по смисъла на член 1, параграф 1 престава да бъде работодател по отношение на предприятието, стопанската дейност или частта от предприятието или стопанската дейност;

б) „приобретател“ означава физическо или юридическо лице, които поради прехвърляне по смисъла на член 1, параграф 1 става работодател по отношение на предприятието, стопанската дейност или частта от предприятието или стопанската дейност;

[…]

2. Настоящата директива не накърнява националното законодателство по отношение на определението за трудов договор или трудово правоотношение.

[…]“

6 Член 3 от тази директива предвижда:

„1. Правата и задълженията на прехвърлителя във връзка със съществуващите към датата на прехвърлянето трудови договори или трудови правоотношения се прехвърлят на приобретателя по силата на прехвърлителната сделка.

[…]“

7 Съгласно член 4, параграф 1 от тази директива:

„Прехвърлянето на предприятието, стопанската дейност или частта от предприятието или стопанската дейност само по себе си не представлява основание за уволнения от прехвърлителя или приобретателя. Тази разпоредба не засяга уволненията по икономически, технически или организационни причини, които налагат промени в работната сила“.

8 Член 5 от Директива 2001/23 гласи:

„1. Освен ако държавите членки не предвидят друго, членове 3 и 4 не се прилагат към прехвърлянето на предприятие, стопанската дейност или частта от предприятието или стопанската дейност, когато прехвърлителят е в производство по несъстоятелност или е обявено сходно производство за неплатежоспособност с оглед на ликвидацията на активите на прехвърлителя под надзора на компетентен публичен орган (който може да бъде синдик, упълномощен от компетентния публичен орган).

2. Когато членове 3 и 4 се прилагат към прехвърляне по време на производство за неплатежоспособност, открито по отношение на прехвърлителя (независимо дали производството е открито с оглед на ликвидацията на активите на прехвърлителя) и при условие че производството е под надзора на компетентен публичен орган (който може да бъде синдик, упълномощен от компетентния публичен орган), държавите членки могат да приемат разпоредби, съгласно които:

а) независимо от разпоредбите на член 3, параграф 1, дълговете на прехвърлителя, произтичащи от трудови договори или трудови правоотношения и изискуеми преди датата на прехвърлянето или преди датата на откриването на производството за неплатежоспособност, не се прехвърлят на приобретателя, при условие че такова производство поражда съгласно законите на съответната държава членка защита на правата, която е най-малкото равностойна на предвидената в Директива 80/987/ЕИО на Съвета от 20 октомври 1980 г. относно сближаването на законодателствата на държавите членки във връзка със закрилата на работниците и служителите в случай на неплатежоспособност на техния работодател (ОВ L 283, стр. 23; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 1, стр. 197)

[…]“

Национална правна уредба

9 Правоприемството по отношение на предприятие е уредено в Кралски нормативен указ 1/1995 от 24 март 1995 г. относно одобряването на преработения текст на Закона за статута на работниците и служителите (Estatuto de los Trabajadores, BOE № 75 от 29 март 1995 г., стр. 9654), в редакцията му след Закон 12/2001 от 9 юли 2001 г. (BOE № 164 от 10 юли 2001 г., стр. 24890, наричан по-нататък „Статутът на работниците и служителите“).

10 Член 44, параграф 1 от този статут предвижда:

„Прехвърлянето на предприятие, на място на дейност или на самостоятелна производствена единица от същото само по себе си не прекратява трудовите правоотношения, като новият работодател встъпва в правата и задълженията на предишния работодател по трудовите договори и социалното осигуряване, включително и в задълженията относно пенсиите, съгласно предвидените в приложимата специална уредба условия, и по принцип във всички задължения в областта на допълнителната социална закрила, които прехвърлителят е договорил“.

11 Независимо от това съгласно член 57а от Статута на работниците и служителите в случай на производство по несъстоятелност, при масово изменение, спиране или прекратяване на трудовите договори и при прехвърляне на предприятие се прилагат специалните условия, предвидени в Закон 22/2003 от 9 юли 2003 г. за несъстоятелността (Ley Concursal, BOE № 164, от 10 юли 2003 г., стр. 26905, наричан по-нататък „Законът за несъстоятелността“).

12 Законът за несъстоятелността предвижда два възможни начина за приключване на производството по обявяване на неплатежоспособност, а именно споразумение или ликвидация. Във фазата на ликвидацията се прилагат членове 148 и 149 от този закон, които предвиждат различен правен режим в зависимост от това дали е бил изработен и одобрен план за ликвидация.

13 Съгласно член 149 от този закон:

„1. Когато няма одобрен план за ликвидация или евентуално за непредвидените в такъв план аспекти, действията по ликвидацията се подчиняват на следните правила:

а) Всички принадлежащи на длъжника обекти, дейности и други производствени единици за стоки и услуги трябва да бъдат прехвърлени като цяло, освен ако въз основа на доклада на синдика съдът прецени, че предварително разделяне или самостоятелно прехвърляне на всички или на част от тези елементи отговаря в най-голяма степен на интересите на кредиторите […].

2. От гледна точка на заетостта, налице е правоприемство по отношение на предприятие, когато посоченото в параграф 1, буква а) прехвърляне води до запазване на идентичността на даден стопански субект, като съвкупност от средства, организирани с оглед продължаването на основна или допълнителна стопанска дейност. В този случай съдът може да реши, че приобретателят не е встъпил в задължението за плащане на неизплатените заплати или на предхождащи прехвърлянето обезщетения, поети от Fondo de garantía salarial (Гаранционен фонд за заплатите) в съответствие с член 33 от Статута на работниците и служителите. […]“

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

14 Red Elite de Electrodomésticos е търговско предприятие, чиято основна дейност е продажба на електроуреди. Преди производството по главния спор то притежава повече от 40 магазина и наема на работа повече от 400 души.

15 През 2005 г. Red Elite de Electrodomésticos подава молба до Juzgado de lo Mercantil № 3, Барселона, с която доброволно иска откриване на производство по несъстоятелност. Независимо че са били обмисляни различни планове за оздравяване на предприятието и на кредиторите са били предложени различни споразумения, последните са ги отхвърлили.

16 Поради това с решение от 12 юни 2006 г. е открито производство по ликвидация.

17 Едновременно с откриването на производството по ликвидация с определение от 12 юни 2006 г. е взето решение част от магазините и други обекти на Red Elite de Electrodomésticos да бъдат отдадени пряко на Electro Calvet, което е встъпило в правата и задълженията по договорите на 127 служители и на 27 обекта, като се е задължило да запази техните трудови договори. Определението уточнява по-специално, че ликвидацията засяга единствено прехвърлянето на активите на ликвидираното дружество, като същото продължава да е носител на всички задължения и че единствените задължения, които могат законно да се вменят на Electro Calvet, са тези, които произтичат от прехвърлянето на трудовите договори и са предвидени в член 149 от Закона за несъстоятелността. Накрая според това определение възлагането на работещата част от предприятието е подчинено на условието за едновременното зачитане както на евентуалните права на наемодателите на съответните помещения, така и на признатите с това решение права на Electro Calvet и на трети лица във връзка с търговската дейност.

18 Kirtruna и г-жа Vigano са собственици на търговски помещения, които се намират в Sitges, близо до Барселона, и са отдадени под наем на Red Elite de Electrodomésticos, което ги използва като седалище на един от магазините си. Този магазин е част от производствената единица, прехвърлена на Electro Calvet по силата на посоченото по-горе определение от 12 юни 2006 г., и следователно това дружество заело помещенията на магазина.

19 След това определение Kirtruna и г-жа Vigano предявяват пред препращащата юрисдикция иск срещу Red Elite de Electrodomésticos, неговите синдици и Electro Calvet за опразване поради пренаемане без тяхно съгласие. Те твърдят, че по силата на наемния договор следва да дадат съгласието си за пренаемането и че няма законова разпоредба, която да ги задължава да приемат пренаемането им от Electro Calvet.

20 Член 32 от Закон 29/1994 от 24 ноември 1994 г. за наемните отношения в градските райони (Ley de Arrendamientos Urbanos, BOE № 282 от 25 ноември 1994 г., стр. 36129) действително установявал като общо правило възможността наемателят да пренаема търговското помещение, без да е необходимо съгласието на наемодателя. Прилагането на тази разпоредба обаче било изрично изключено за спорните наемни договори, които предвиждат, че всяко пренаемане трябва да е със съгласието на наемодателя и че в противен случай последният може да иска развалянето на договора.

21 Препращащата юрисдикция приема, че ако това искане за опразване се уважи, Electro Calvet ще бъде принудено да напусне помещенията и следователно да преустанови дейността си, което имало опасност да доведе до прекратяване на трудовите договори във вреда на работещите в съответния магазин.

22 В връзка с това тя си задава въпроса за действието на Директива 2001/23 по отношение на прехвърлянето на активи между Red Elite de Electrodomésticos и Electro Calvet.

23 При тези условия Juzgado de lo Mercantil № 3 решава да спре производството по делото и да зададе на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Трябва ли да се счита, че гаранцията за приобретателя на неплатежоспособно предприятие или на негова производствена единица, че той няма да отговаря за задълженията, произтичащи от трудови договори или правоотношения, когато в производството за обявяване на неплатежоспособност се предоставя защита, която е поне равностойна на предвидената в директивите на Общността, се прилага единствено и само във връзка със задълженията, които са пряко свързани с трудови договори или правоотношения, или в контекста на цялостна закрила на правата на работниците и служителите и на запазването на трудовите правоотношения тази гаранция трябва да обхване и други договори, които макар и да не са същински трудови договори, се отнасят до помещения, в които се осъществява дейността на предприятието или до производствени средства или съоръжения, които са от първостепенно значение за продължаване на тази дейност?

2) В същия контекст на закрилата на правата на работниците и служителите, може ли съдът по неплатежоспособността, който трябва да се произнесе по възлагането, да даде такава гаранция на приобретателя на производствената единица не само за произтичащите от трудовите договори права, но и за други договори или задължения на неплатежоспособния длъжник, които са абсолютно необходими за продължаване на дейността?

3) Когато оператор придобие неплатежоспособно предприятие или негова производствена единица, като се задължи да запази всички или част от трудовите договори и като поеме произтичащите от тях задължения, има ли гаранция, че не биха могли да му се противопоставят или да му се вменят други задължения на прехвърлителя, свързани с договорите или правоотно-

шенията, в които е встъпил, по-специално данъчни и социалноосигурителни задължения, задължения или претенции на носители на права и задължения по договори, сключени от неплатежоспособния длъжник и прехвърлени на приобретателя като цяло или с производствената единица?

4) В крайна сметка може ли по отношение на прехвърлянето на производствени единици или на предприятия, които са обявени по съдебен или административен ред в неплатежоспособност и в ликвидация, Директива 2001/23 да се тълкува в смисъл, че осигурява закрила не само на трудовите договори, но и на други договори, които пряко и непосредствено засягат тяхното запазване?

5) В заключение, що се отнася до прехвърлянето на предприятие, член 149, алинея 2 от Закона за несъстоятелността не противоречи ли на член 5, параграф 2, буква а) от Директива 2001/23, доколкото с встъпването на приобретателя на същия се прехвърлят произтичащите пряко или косвено от трудовите договори задължения на неплатежоспособния длъжник, и по-специално социалноосигурителните задължения, които е възможно още да има?“

По допустимостта

24 В становищата си Комисията на Европейските общности и г-жа Vigano изразяват съмнения относно допустимостта на преюдициалните въпроси, които според тях били безполезни за разрешаването на спора по главното производство.

25 В това отношение следва да се напомни, че според постоянната съдебна практика въведеното с член 234 ЕО производство е инструмент за сътрудничество между Съда и националните юрисдикции, чрез който Съдът предоставя на националните съдилища насоки за тълкуването на общностното право, които могат да им бъдат необходими за разрешаване на спора, по който те следва да се произнесат (вж. по-специално Решение от 16 юли 1992 г. по дело Meilicke, C-83/91, Recueil, стр. I-4871, точка 22 и Решение от 5 февруари 2004 г. по дело Schneider, C-380/01, Recueil, стр. I-1389, точка 20).

26 В рамките на това сътрудничество само националният съд, който е сезиран със спора и трябва да поеме отговорността за съдебното решение, което трябва да бъде постановено, може да прецени — предвид особеностите на делото — както необходимостта от преюдициално заключение, за да може да постанови решението си, така и релевантността на въпросите, които поставя на Съда. Ето защо, щом като поставените въпроси се отнасят до тълкуване на общностното право, Съдът по принцип е длъжен да постанови решение (Решение по дело Schneider, посочено по-горе, точка 21 и цитираната съдебна практика).

27 Според установената съдебна практика въпросите, които са свързани с тълкуването на общностното право и са поставени от националния съд в нормативната и фактическата рамка, която той определя съгласно своите правомощия и проверката на чиято точност не е задача на Съда, се ползват с презумпция за релевантност. Съдът може да отхвърли отправеното от национална юрисдикция запитване само ако е съвсем очевидно, че исканото тълкуване на общностното право няма никаква връзка с действителността или с предмета на спора по главното производство, когато проблемът е от хипотетично естество или още когато Съдът не разполага с необходимите фактически и правни елементи, за да бъде полезен с отговора на поставените му въпроси (вж. по-конкретно Решение от 5 декември 2006 г. по дело Cipolla и др., C-94/04 и C-202/04 Recueil, стр. I-11421, точка 25, както и Решение от 7 юни 2007 г. по дело van der Weerd и др., C-222/05—C-225/05, Сборник, стр. I-4233, точка 22).

28 На първо място, Комисията поставя под съмнение допустимостта на петия въпрос поради неговия хипотетичен характер. Като се има предвид, че спорът по главното производство не се отнася до пряко или непряко свързаните с трудовите договори задължения на приобретателя, за този спор би било ирелевантно да се

иска от Съда да установи дали член 5, параграф 2, буква а) от Директива 2001/123 не допуска разпоредба като тази на член 149, параграф 2 от Закона за несъстоятелността, който предвижда прехвърлянето на такива задължения на приобретателя.

29 Този мотив за недопустимост се отнася и до третия въпрос. Действително с третия и с петия въпрос препращащата юрисдикция иска по същество да установи дали член 5, параграф 2, буква а) от Директива 2001/23 трябва да се тълкува в смисъл, че когато оператор придобие предприятие в състояние на неплатежоспособност, като се задължи да запази трудовите договори на съответните работници и служители и като поеме задълженията, произтичащи от тези договори, тази разпоредба налага да не му бъдат противопоставяни други свързани с тези договори задължения на прехвърлителя, по-конкретно данъчни или социалноосигурителни задължения.

30 Следва да се отбележи, че спорът по главното производство има за предмет искания за изваждане на наемател от търговски помещения. Затова пък нищо в преписката не позволява да се твърди, че препращащата юрисдикция е била сезирана със спор относно съществуването или обхвата на встъпването в свързаните с трудовите договори задължения, като например данъчни и социалноосигурителни задължения.

31 След като третият и петият въпрос не се отнасят до правоотношенията между наемодатели и наематели на търговски помещения, а до евентуалното прехвърляне на свързаните с трудовите договори задължения, тези въпроси очевидно не са релевантни за решаването на спора по главното производство.

32 От това следва, че третият и петият въпрос са хипотетични и следователно не са допустими.

33 На второ място, г-жа Vigano поддържа, че преюдициалните въпроси са недопустими, тъй като препращащата юрисдикция не е установила правилно фактите в основата на спора по главното производство. Освен това те не били релевантни за този спор, тъй като Директива 2001/23 не била приложима в случая, поради което не представлявала главно правно основание за разрешаването му. Този спор трябвало да се реши изключително въз основа на испанското право.

34 В това отношение от съдебната практика следва, че презумпцията за релевантност на преюдициалните въпроси не би могла да бъде оборена единствено от обстоятелството, че една от страните по главното производство оспорва някои факти, проверката за чиято точност не е задача на Съда и от които зависи определянето на предмета на спора (Решение по дело Cipolla и др., посочено по-горе, точка 26, както и Решение по дело van der Weerd и др., посочено по-горе, точка 23).

35 Следователно, в противоречие с поддържаното от г-жа Vigano, преюдициалното запитване не може да бъде прието за недопустимо с единствения мотив, че юрисдикцията се е основала на факти, за които се твърди, че са неверни.

36 Вторият мотив за недопустимост, посочен от г-жа Vigano, също не следва да бъде уважен. Както следва от член 3 от Директива 2001/23, същата цели да защити работниците и служителите в случай на промяна на работодателя, по-специално за да гарантира запазването на правата им. Спорът по главното производство се отнася именно до прехвърляне на предприятие между две юридически лица, което прехвърляне може да засегне положението на техните работници и служители.

37 Всъщност, ако в резултат на прехвърлянето на стопанския субект Red Elite de Electrodomésticos, Electro Calvet трябва да напусне разглежданите в главното производство помещения, то последното може да се окаже принудено да преустанови дейността на този стопански субект, което има опасност да доведе до прекратяване на трудовите договори във вреда на засегнатите работници

и служители. Като се има предвид целта на Директива 2001/23, разглежданото в главното производство положение не изглежда очевидно изключено от приложното ѝ поле.

38 При тези условия повдигнатото от г-жа Vigano възражение за недопустимост, изведено от неприложимост на разпоредбите на Директива 2001/23 в спора по главното производство, не би могло да се приеме.

По първия, втория и четвъртия въпрос

39 С тези въпроси, които следва да бъдат разгледани съвместно, препращащата юрисдикция иска по същество да установи дали член 3, параграф 1 от Директива 2001/23 изисква при прехвърляне на предприятие да се запази наемният договор за търговско помещение, сключен от прехвърлителя на предприятието с трето лице, когато разваляването на този договор има опасност да предизвика разваляне на прехвърлените на приобретателя трудови договори.

40 В самото начало следва да се отбележи, че независимо от изключението, предвидено в член 5, параграф 1 от Директива 2001/23, член 3 от същата цели да уреди положение като разглежданото по главното производство. Всъщност от националното законодателство следва, че транспониращите тази разпоредба норми по принцип се прилагат по отношение на прехвърлянето на предприятие, когато прехвърлителят е в производство за неплатежоспособност, както е Red Elite de Electrodomésticos.

41 Редакцията на текста на член 3, параграф 1 от Директива 2001/23, цитиран в точка 6 от настоящото решение, ясно посочва, че на приобретателя се прехвърлят правата и задълженията на прехвърлителя във връзка с „трудови договори или трудови правоотношения“. Както обаче следва и от член 2, параграф 1 от тази директива, трудов договор или трудово правоотношение предполага по смисъла на същата директива правоотношение между работодателите и работниците и служителите, което има за предмет уреждане на условията на труд. Наемният договор очевидно няма такъв характер, тъй като установява правоотношения между наемодател и наемател и има за предмет уреждането на условията на наема.

42 При това положение следва да се приеме, че член 3, параграф 1 от Директива 2001/23 не изисква при прехвърляне на предприятие да се запази наемният договор за търговско помещение, сключен от прехвърлителя на предприятието с трето лице.

43 Наистина, както беше посочено в точка 36 от настоящото решение, Директива 2001/23 цели да защити работниците и служителите в случай на промяна на работодателя, по-специално за да гарантира запазването на правата им. Трудовите им правоотношения обаче биха могли да са застрашени при обстоятелства като тези по главното производство. Без автоматично прехвърляне на наемния договор в действителност съществува опасност приобретателят на предприятието да бъде длъжен да напусне помещенията, да преустанови дейността си и следователно да развали трудовите договори на съответните работници и служители.

44 Все пак необходимостта да се постигне тази цел за закрила на работниците и служителите не би могла да доведе до оспорване на недвусмисления текст на член 3, параграф 1 от Директива 2001/23 и да засегне правата на трети лица, които не са страни по сделката за прехвърлянето на предприятието, като им наложи задължение да понесат автоматично прехвърляне на наемния договор, което не е предвидено ясно в тази директива.

45 Освен това този извод се потвърждава от член 4, параграф 1 от Директива 2001/23. Тази разпоредба гласи, че прехвърлянето на предприятие само по себе си не представлява основание за уволнения от прехвърлителя или приобретателя, без да засяга уволненията по икономически, технически или организационни причини, които налагат промени в работната сила.

46 При обстоятелства като тези по главното производство евентуалното прекратяване на трудовите договори не би било последица само от прехвърлянето на предприятието. То би било предизвикано от допълнителни обстоятелства като липсата на споразумение между приобретателя и наемодателите за нов наемен договор, невъзможността да бъде намерено друго търговско помещение или невъзможността персоналът да бъде прехвърлен в други магазини. Тези обстоятелства могат да бъдат квалифицирани като икономически, технически или организационни причини, по смисъла на посочения член 4, параграф 1.

47 С оглед на изложеното по-горе на първия, втория и четвъртия въпрос следва да се отговори, че член 3, параграф 1 от Директива 2001/23 не изисква при прехвърляне на предприятие да се запази наемният договор за търговско помещение, сключен от прехвърлителя на предприятието с трето лице, независимо че развалянето на същия може да доведе до прекратяване на прехвърлените на приобретателя трудови договори.

По съдебните разноски

48 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството

пред препращащата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (четвърти състав) реши:

Член 3, параграф 1 от Директива 2001/23/ЕО на Съвета от 12 март 2001 година относно сближаването на законодателствата на държавите членки във връзка с гарантирането на правата на работниците и служителите при прехвърляне на предприятия, стопански дейности или части от предприятия или стопански дейности не изисква при прехвърляне на предприятие да се запази наемният договор за търговско помещение, сключен от прехвърлителя на предприятието с трето лице, независимо че развалянето на същия може да доведе до прекратяване на прехвърлените на приобретателя трудови договори.

Подписи